మళ్ళీ ఎప్పుడో! ఎక్కడో!

కొమ్మూరి సాంబశివరావు

అర్థశతాబ్దం క్రిందటి అద్భుతమైన నవల

అంతరాంతరాల్లో మధురబాధా తంత్రుల్ని మీటే టైటిల్.."మళ్ళీ..ఎప్పుడో! ఎక్కడో!!".

కొమ్మూరి సాంబశివరావుగారికి అత్యంత ప్రీతిపాత్రమైన పేరు ఇది. ఈ నవలమీద ఆయనకి ఎంత గాఢమైన అనురాగమంటే - ఆ975లో ఇదే పేరుతో ఈ నవలని సినిమాగా, తాను నిర్మాతగా, రూపొందించారు. అదీ ఒకేసారి కన్నడ, తెలుగు భాషల్లో. జయంతి హీరోయిన్. తరువాతి కాలంలో కళాతపస్వి కె.విశ్వనాథ్‌గారి వద్ద సహాయకుడిగా పనిచేసిన గురుదేవ్ ఈ సినిమాకి దర్శకులు. అప్పటి ప్రముఖ సంగీతదర్శకులు పెండ్యాలగారు సంగీతం సమకూర్చారు. శ్రీశ్రీ గారు పాటలు వ్రాశారు. టైటిల్ సాంగ్ "ఎవరు నీవు..ఎవరు నేనని అడిగేది ఎవరు - ఎన్నాళ్ళీ పయనమో ఎవరికి తెలుసు - మళ్ళీ ఎప్పుడో..ఎక్కడో..అంతే బ్రతుకు..!" ఇలా సాగుతుంది.

ఇంత అద్భుతమైన ప్రోజెక్టు ఎదుర్కొన్న విషాదమేమిటంటే ఈ సినిమా విడుదలకి నోచుకోలేదు. కొన్ని దశాబ్దాల తర్వాత రావాల్సిన సినిమాని ముందుగానే తీశానేమోనని అనుకుంటుండే వారు సాంబశివరావుగారు. అయన సంపాదనంతా ఈ సినిమా నిర్మాణంలో పెట్టేశారు. దీని వైఫల్యం.. తర్వాత తర్వాత ఆయన ఆర్థిక పరిస్థితుల మీద, ఆరోగ్యం మీదనే కాక ఆయన రచనా శక్తి మీద కూడా తీవ్రప్రభావాన్ని కలిగించింది.

ఈ అద్భుతమైన నవలని ఆనాటి యువతరానికే కాదు, ఈనాటి తరానికి కూడా నిలిచేలా అందించిన కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారిని తెలుగు పాఠకులు ఎప్పటికీ మర్చిపోలేరు.

ఈ నవలని 'కౌముది'లో ప్రచురణకి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి సాంబశివరావుగారి కుమారుడు వెంకట్‌గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు..

(గత సంచిక తరువాయి)

మీనాక్షి మొహం ఎర్రనయింది - ఊపిరి ఎగపీల్చింది. బీచి గాలిలో కూడా ఉక్కిపోతున్నట్టనిపించింది. జోసెఫ్ వైపు ఎలా చూడడం! ఎలా చెప్పడం!

అయిదు నిమిషాలు నిశ్శబ్దం - ఉత్తరం మడిచి, చింపేసింది. అతను చూస్తున్నాడా! అర్థం చేసుకున్నాడా! అతని వంక చూడలేదు.

"జవాబు చెప్పగలవా?" అడిగాడు.

మీనాక్షి తల ఎత్తలేదు. ఇసకలో రాసింది. "సారీ! క్షమించండి!" అని.

ఎందుకు తనని నిరాకరిస్తున్నదని అతను అడగలేదు. ఆ విషయం అసలు ప్రస్తావించలేదు.

5

"జోసఫ్ నీతో ఏం మాట్లాడాడు?" అడిగింది రూప ఆ రాత్రి ఇద్దరూ పడుకున్నాక.

"ఏం మాట్లాడలేదు."

"బాలకృష్ణ అలా చెప్పాడేం?"

"ఏం చెప్పాడు?"

"జోసఫ్‌కి నువ్వంటే చాలా ఇష్టమంట." జోసఫ్ ఇచ్చిన ఉత్తరం విషయం చెప్పేసింది.

"నువ్వేమన్నావు?"

తను ఇసకలో ఏం రాసినదీ చెప్పింది.

రూప అమాంతం లేచి కూర్చున్నది. "ఏమిటీ! సారీ అన్నావా! నీకు మతిపోయింది!" అడిగింది కోపంగా

"అవును క్రిష్టియన్ కానట్లయితే -" అని గొణిగింది మీనాక్షి.

"క్రిష్టియన్, ముస్లిం - ఎవరయితేనేం! మంచివాడు; చదువుకున్నవాడు; డబ్బున్నవాడు; తెలివైనవాడు. ఇంతకన్నా యోగ్యుడయిన భర్త నీకు దొరుకుతాడా?"

"దొరకకపోవచ్చు - అయినా క్రిష్టియన్‌ని ఎలా చేసుకుంటాను?"

"ఏం! అతను తన క్రయిస్టుని - నువ్వు నీ శ్రీరాముణ్ణి పూజ చేసుకోవచ్చుగా! క్రయిస్టు అంటే నీకు కోపం లేదుగా!"

"అలా కాదు రూపా! ఇద్దరు మనుష్యులు జీవితాంతం కలసి ఉండదలుచుకున్నపుడు."

"నాన్సెన్స్! నా మటుకు నాకు క్రయిస్టుకీ, శ్రీరాముడికీ, ఏ దేవుడికీ తేడా తెలియదు. అందరూ దేవుళ్ళే. ఏ మతమైనా ఒకటే చెడ్డపని చెయ్యమని ఏ మతం వాళ్ళూ ప్రభోదించరు. ప్రేమ దయ, ధర్మము, సహనమూ - ఇవే అన్ని మతాలూ చెప్పేది. జోసఫ్ క్రిష్టియన్ అని అతన్ని నువ్వు తిరస్కరించడం చాలా అవివేకం మీనాక్షీ తరువాత చాలా చింతిస్తావు."

"మతాలని గురించి చర్చించే యోగ్యత నాకు లేదు. అది చాలా పెద్ద విషయం" అన్నది మీనాక్షి.

"పోనీ మనుష్యులని గురించి చర్చించే యోగ్యత ఉన్నదా! అదీలేదా! జోసఫ్ చాలా మంచివాడు. అతనికి నువ్వు అంటే ఎంత ఇష్టమోఅతని కళ్ళల్లోనే కనిపిస్తుంది."

"చాలు! చాలు! ఇక ఆ విషయం వద్దు" అన్నది మీనాక్షి.

ఆ తర్వాత కూడా మీనాక్షి శని ఆదివారాలు రూపమతి ఇంటికి వెళ్ళేది బాలకృష్ణన్ ఒక్కడు వచ్చేవాడు.

జోసఫ్ రావడం మానేశాడేమని రూపమతి అడిగింది బాలకృష్ణన్‌ని.

అతను భుజాలు చరిచి "సీరియస్ ఫెలో. మీనాక్షికి కనిపించడం ఇష్టంలేదు. చాలా చిన్నపుచ్చుకున్నాడు" అన్నాడు.

బి.ఏ మూడో సంవత్సరంలోకి వచ్చాక మీనాక్షి రూపమతి ఇంటికి తరుచూ వెళ్ళడం మానేసింది శని ఆదివారాలు కూడా చదువుకుంటూ హాస్టల్‌లోనే ఉండేది.

"నిన్న నేనూ, బాలకృష్ణన్ సినిమాకి వెళ్ళాము"

"మొన్న శనివారం, నేనూ అతనూ బీచికి వెళ్ళాం"

ఇలా చెప్పేది రూపమతి మీనాక్షిని సోమవారం కాలేజీలో కలుసుకున్నపుడు.

"నీకు పరీక్ష పాసవ్వాలని లేదా ఏమిటి?" అని మీనాక్షి అడిగితే "తొందరేం" అని నవ్వేది రూపమతి

బి.ఏ పరీక్షలు అయిపోయాయి. చక్రవర్తి సరిగా ఆ సమయానికి రిటైర్ అయి మద్రాసులో సెటిల్ అయ్యాడు.

6

శెలవుల్లో రూపమతి తల్లితండ్రులతో కేరళాకి వెళ్ళి పోయింది. స్నేహితురాళ్ళు లేరు మీనాక్షికి. ఏమీ తోచేదికాదు. తనే వంట చేసేది. ఇంటిపనికి కూడా మనిషిని పెట్టుకోలేదు. మీనాక్షీ, ఆమె తండ్రీ ఉంటున్న ఇంట్లో ఇంకో మూడు భాగాలున్నాయి. మేడమీద తెలుగువాళ్ళూ, కిందపక్క భాగంలో అరవవాళ్ళూ ఉండేవాళ్ళు.

"చదువుకున్న పిల్లలాగే కనిపించదు. లక్షణంగా ఒంటినిండా బట్ట; పెద్ద బొట్టు. వంట చేస్తుంది." అని చెప్పుకునే వాళ్ళు చుట్టుపక్కల వాళ్ళు.

చక్రవర్తి జీవితంలో విశ్రాంతి అంటే ఏమిటో తెలిసొచ్చింది మొదటి నెలరోజుల్లోనే. రిటైర్డ్ జీవితానికి అలవాటు పడలేకపోయాడు. తెల్లారే నిద్రలేవలసిన అవసరం లేదు; గబగబ నాలుగు మెతుకులు తిని, ఆఫీసుకి పరిగెత్తవలసిన అవసరమూ అంతకన్నా లేదు. తెల్లారి లేస్తే రోజంతా తీరుబడి ఎలా ఉపయోగించుకోవాలో తెలియక మొదట్లో తికమక పడ్డాడు. రిటయిర్ అయ్యేనాటికి అతనివద్ద పదివేల రూపాయలున్నాయి. నెలకి నలభై రూపాయలు పెన్షన్ వస్తోంది. ఎంత పొదుపుగా వాడినా నెలకి నూటయాభై రూపాయలు కావాలి. నాలుగువేలు తనకోసం దాచుకుని మిగతా డబ్బుతో మీనాక్షికి పెళ్ళిచెయ్యాలని అనుకున్నాడు.

కొంతమంది స్నేహితులకీ, బంధువులకీ ఉత్తరాలు రాశాడు. మీనాక్షికి వరుణ్ణి వెతకమని దినపత్రికలలో ప్రకటనలకి దరఖాస్తులు పెట్టేవాడు. బి.ఏ పరీక్షా ఫలితాలు రాకముందే మీనాక్షి ఇన్‌స్టిట్యూట్‌లో చేరింది టైప్ రైటింగ్ షార్టు హేండే నేర్చుకోవడానికి. బి.ఏ సెకండ్ క్లాస్‌లో పాసయింది. ఉద్యోగం కోసం అప్లికేషన్స్ వేసేది.

"రేపు ఇంటర్వ్యూకి రమ్మని ఉత్తరం వచ్చింది!" అన్నది తండ్రితో మీనాక్షి ఓ రోజున.

"ఎవరు?"

"ఇదుగో!" అని ఉత్తరం తండ్రికి ఇచ్చింది.

మూర్తీ అండ్ రా, ఇంజనీరింగ్ కంట్రాక్టర్సు - ఆఫీస్ మేనేజర్ కి పర్సనల్ అసిస్టెంటు ఉద్యోగం.

"జీతం ఎంతట?" అడిగాడు చక్రవర్తి.

"నూటయాభై అని అడ్వర్టయిజ్ మెంటులో వేశారు."

చక్రవర్తి ఉత్తరం మడిచి పెట్టి "ఇప్పుడు నువ్వు ఉద్యోగంలో చేరడం నాకు ఇష్టంలేదు" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"తర్వాత పెళ్ళి కావడం కష్టం. సంబంధాలు వెతుకుతున్నాను. పెళ్ళి చేసుకో"

"నేను బి.ఏ. చదివిందీ, టైప్ రైటింగ్ నేర్చుకున్నదీ ఎందుకు?"

"కాబోయే నీ భర్తకి ఇష్టమైతే నువ్వు ఉద్యోగం చెయ్యవచ్చు"

"నేను ఉద్యోగం చేసినా ఇష్టమై చేసుకునే మనిషినే చేసుకుంటాను."

"మీనా! చదువుకున్నావు మంచిదే ఇప్పుడూ నువ్వు ఉద్యోగం చేసి సంపాదించవాల్సిన అవసరం లేదు. చెప్పిన మాట విను" అన్నాడు చక్రవర్తి కాస్త సీరియస్‌గా.

మీనాక్షి ఇంటర్ వ్యూకి వెళ్ళలేదు.

**

"డియర్ సర్!

మీరు 17 వ తేదీ రాసిన ఉత్తరం అందింది. నా గురించి వివరాలు తెలియచేస్తున్నాను నాకు ముప్పయి నాలుగేళ్ళు. అయిదడుగుల ఆరు అంగుళాల పొడుగు చామనఛాయ. బి.ఏ, బి.ఎల్.పాసయ్యాను. ప్రాక్టీసు చెయ్యడంలేదు. విజయలక్ష్మి మిల్స్‌లో లేబర్ వెల్ ఫేర్ ఆఫీసర్ ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. నెలకి రెండువందల రూపాయలు జీతం. ఇద్దరు అన్నలు, ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు. అందరూ పెళ్ళిళ్ళయి స్థిరపడిపోయారు. నా తండ్రిగారు, తల్లి, మా పెద్ద అన్నయ్య వద్ద బొంబాయిలో ఉంటున్నారు.

దయచేసి వధువు ఫోటో పంపవలసింది. కట్నం ఎంత ఇస్తారో, ఇంకా ఇతర వివరాలు వెంటనే తెలియజేయవలసింది.

రాజారాం"

కార్డు సైజు ఫోటో పంపిస్తూ చక్రవర్తి వివరంగా ఉత్తరం రాశాడు. రెండురోజుల తర్వాత 28వ తేదీ వధువుని చూడడానికి వస్తున్నానని జవాబు వచ్చింది. పెళ్ళి చేసుకుని తర్వాత భర్త అనుమతితోనే ఉద్యోగం చెయ్యవచ్చుననే తండ్రి సూచన అంగీకరించడం వల్ల మీనాక్షి కూడా ఉత్సాహంతో ఆవేళ ఇల్లంతా సర్ది పదిగంటల్లా ముస్తాబయింది. పదకొండు గంటలకి వచ్చాడు రాజారాం.

"నేనే రాజారాం!" అన్నాడు అతను చక్రవర్తితో.

"కూర్చోండి!" అని చక్రవర్తి మర్యాదగా పలకరించాడు. కాని మనిషిని చూశాక చక్రవర్తి చాలా నీరసించాడు. రాజారాం చాలా లావుగా ఉన్నాడు. అతను రాసినట్లు చామనఛాయ కాదు, బొగ్గు నలుపు. స్ఫోటకం మచ్చలు; బట్టతల; యాభైయేళ్ళ మనిషిలా ఉన్నాడు.

"నాకు శెలవు లేదు. మధ్యాహ్నం రైలులో బెంగుళూరు వెళ్ళాలి" అన్నాడు రాజారాం.

"అమ్మాయిని పిలుస్తాను" అని చక్రవర్తి లోపలికి వెళ్ళాడు.

అప్పటికే మీనాక్షి రాజారాం చూసింది. తండ్రిని చూసి నవ్వింది. చక్రవర్తి కూడా నవ్వి "ఇలా ఉంటాడని అనుకోలేదు. రా! కనిపించి వెళ్ళు." అన్నాడు.

"నేను రాను. నువ్వే ఏదో చెప్పి పంపించి వెయ్యి."

"తప్పమ్మా! కోయంబత్తూరునుంచి వచ్చాడు. కనిపించకుండా పంపించి వెయ్యడం మర్యాదకాదు. రా! తర్వాత నీకు ఇష్టంలేదని ఉత్తరం రాస్తాను" అన్నాడు చక్రవర్తి.

మీనాక్షి హాల్లోకి రాగానే పాదాలనుంచి, తలవరకూ రాజారాం పరీక్షగా చూశాడు. అయిదునిమిషాల తర్వాత లేచి నిలుచుని "వస్తాను. మీకు ఉత్తరం రాస్తాను!" అని వెళ్ళిపోయాడు.

రెండు రోజుల తర్వాత అతన్నించి చక్రవర్తికి ఉత్తరం వచ్చింది. "బెంగుళూరులో ఇంకో పిల్లని చూశాను. ఆ అమ్మాయిని చేసుకోవడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. క్షమించవలసింది. రాజారాం" అని క్లుప్తంగా రాశాడు.

"ఇతనికి కూడా ఇంత డిమాండ్ ఉందన్నమాట!" అన్నది మీనాక్షి తను వద్దనడానికి అవకాశం ఇవ్వనందుకు కాస్తంత అవమానంతో.

చక్రవర్తి పత్రికలు చూసి ప్రకటనలకి దరఖాస్తులు పెట్టడం మానలేదు. మీనాక్షి ఉద్యోగాలకి అప్లికేషన్లు వెయ్యడం లేదు. నెలరోజుల తర్వాత మద్రాసులో ఉన్న ఒకతను పెళ్ళి చూపులకి వచ్చాడు. ముప్ఫై ఏళ్ళు బి.ఏ. పాసయి ఎలక్ట్రిసిటీ డిపార్టుమెంటులో గుమాస్తా ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. పాత మాంబళంలో స్వంత ఇల్లున్నది ఎర్రగా, పొడుగ్గా ఉన్నాడు.

"కూర్చోండి!" అని మీనాక్షిని పిలిచాడు చక్రవర్తి.

"ఒక్కతే కూతురు నాకు" అన్నాడు మీనాక్షి కూర్చున్న తర్వాత.

అతను మీనాక్షిని పరీక్షగా చూశాడు అయిదు నిమిషాలు. "తర్వాత చెపుతానని వాయిదా వెయ్యడం నాకు ఇష్టంలేదు. ఇప్పుడే చెప్పేస్తాను. నాకు సమ్మతమే!" అన్నాడు.

చక్రవర్తి బరువుగా ఊపిరి పీల్చి వదిలాడు. మీనాక్షి తల వంచుకున్నది.

"మీ అమ్మాయికి ఇష్టమో లేదో చెపితే మిగతా విషయాలు మాట్లాడవచ్చు" అన్నాడు.

చక్రవర్తి కూతురివైపు చూశాడు. నెమ్మదిగా తల ఊపింది మీనాక్షి.

"వివరాలు ఏమున్నాయి? అయిదువేలకన్నా కట్నం ఇవ్వలేను. ఆ విషయం నేను రాశాను. రెండు వేలల్లో పెళ్ళి ముగిస్తాను." అన్నాడు చక్రవర్తి బేరం తప్పదేమో అన్నట్లు.

అతను చెయ్యి విదిలించి 'నొనో! నాకు కట్నం అవసరం లేదు. పెళ్ళికి అంత డబ్బు ఖర్చు చెయ్యవలసిన అవసరమూ లేదు. మీకు ఇష్టమైతే - అది మీ ఇష్టం - నాకు సంబంధం లేదు - మీ అమ్మాయి పేర్న మీకు ఇష్టమొచ్చినంత డబ్బు ఫిక్సెడ్ డిపాజిట్‌లో వెయ్యండి. నాకు నెలకి ఇంటి అద్దె నూటయాభై వస్తుంది. కనుక నా భార్య ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరంలేదు. నా జీతమూ, ఇంటిమీద వచ్చేదీ సరిపోతుంది."

"ఇటువంటి ప్రొగ్రెసివ్ ఐడియాస్ ఉన్న యువకులు చాలా అరుదు" అన్నాడు చక్రవర్తి.

"ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరగా వివాహం ఏర్పాటు చెయ్యండి. నేను ఎవర్నీ సంప్రదించవలసిన అవసరం లేదు." అతను అంటూండగానే చక్రవర్తి కాలెండర్ వైపు చూస్తున్నాడు.

"పెళ్ళికి ఎక్కువ ఖర్చు పెట్టకండి, క్లుప్తంగా కానివ్వండి నేను వస్తాను" అని ఆ యువకుడు లేచాడు. చక్రవర్తి, మీనాక్షి కూడా లేచి నిలుచున్నారు.

"మీతో విడిగా ఒక మాట మాట్లాడాలి అలా వస్తారా?" అన్నాడు అతను.

మీనాక్షి ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది.

"మిమ్మల్ని కాదు. మీ నాన్నగార్ని" అని నవ్వాడు అతను. చక్రవర్తి తువ్వాల భుజం మీద వేసుకుని అతని వెంట వెళ్ళాడు.

తన తండ్రి తనకూడా ఇంట్లోనే ఉండాలనే షరతు అతనికి చెప్పవలసింది. అయినా షరతు ఎందుకు? మనిషి మంచివాడిలా ఉన్నాడు. ఒప్పుకుంటాడు. ఇలా ఆలోచిస్తోంది మీనాక్షి. అయిదునిమిషాల తర్వాత చక్రవర్తి ఇంట్లోకి వచ్చాడు నిట్టూరుస్తూ.

"ఏమిటినాన్నా! ఏమిటి ఆయన మాట్లాడాలన్నది?"

"స్కౌండ్రల్ ముందే చెప్పలేదు ఆ విషయం. అంతా నిశ్చయించాక చివరిగా చెపుతాడు - రోగ్" తిడుతున్నాడు చక్రవర్తి.

"ఎవర్ని నాన్నా తిడుతున్నావు? ఆయన్నే? ఏమన్నాడు" అడిగింది మీనాక్షి ఖంగారుగా.

"వాడికి నాలుగేళ్ళ క్రితం పెళ్ళయిందట"

"ఆ!" అన్నది మీనాక్షి ఆశ్చర్యంలో.

"ఆ అమ్మాయి కాపరానికి రాలేదుట - రానన్నదట - మేనమామ కూతురట!"

"ఎందుకు?"

"ఏదో చెప్పాడు వెధవ. నేను వినిపించుకోలేదు. విడాకులు తీసుకోవడం పెద్దవాళ్ళకి ఇష్టంలేదట. అందుకని ఆ అమ్మాయి ఉత్తరమిచ్చిందట. ఇంకొకర్ని పెళ్ళిచేసుకోవడానికి తనకి ఎటువంటి అభ్యంతరమూ లేదని."

మీనాక్షికి మండిపోయింది "ముందే ఎందుకు చెప్పలేదుట?" అడిగింది.

"ఒకళ్ళని ఒకళ్ళు ఇష్టపడి పెళ్ళివరకూ వచ్చాక చెప్పవచ్చని ఊరుకున్నాడట - అందుకే అంత ఔదార్యంతో కట్నం వద్దనడం."

"ఈడ్చి చెంపమీద కొట్టకపోయావా?"

"అంతపనీ చేసేవాణ్ణే బొత్తిగా వీధిలో నిలుచునుండగా చెప్పాడు."

చక్రవర్తి ఇంకా పత్రికల్లో ప్రకటనలకి ఉత్తరాలు రాస్తూనే ఉన్నాడు. భార్యని పోగొట్టుకున్న ఇద్దరు పిల్లలు తండ్రి ఒకతను పెళ్ళి చూపులకి వస్తానన్నాడు. చక్రవర్తి జవాబు రాయలేదు.

"నాన్నా! ఇక ఉత్తరాలు మానెయ్యి. అడ్డమైన వాళ్ళకి నా ఫోటో పంపడం నాకేమీ బాగాలేదు" అన్నది మీనాక్షి.

"నేను పత్రికలో వరుడు కావాలని ప్రకటన ఇస్తాను." అన్నాడు. తనకి ఎలాగయినా పెళ్ళి చేయాలని తండ్రి నిశ్చయించుకున్నాడని మీనాక్షికి తెలుసు. ఊరుకున్నది. ప్రకటన చేసిన అయిదు రోజుల తర్వాత పత్రిక ఆఫీసు నుంచి ఒక పెద్ద కవరు వచ్చింది అందులో ఇరవై నాలుగు ఉత్తరాలున్నాయి తండ్రి, కూతురూ అన్నీ జాగ్రత్తగా చదివి ఇద్దర్ని ఏరారు. వాళ్ళకి జవాబులు రాశాడు చక్రవర్తి. ఒకతని నుంచి జవాబు రాలేదు. రెండో అతను వెంటనే జవాబు రాశాడు. తనూ మద్రాసులోనే ఉన్నానని - చూడడానికి మర్నాడు సాయంకాలం ఆరుగంటలకి వస్తానని.

మర్నాడు ఏడుగంటల ప్రాంతాల్లో వచ్చాడు.

"నా పేరు శివరావు. నేనే ఇవాళ వస్తానని రాశాను" అన్నాడు.

"ఇల్లు కనుక్కోవడం కష్టమైందా" అడిగాడు చక్రవర్తి.

"అబ్బే టాక్సీ ఎక్కాను. డ్రయివర్ తీసుకువచ్చి దింపాడు" అని కూర్చుని "ఈ అమ్మాయేనా?" అడిగాడు.

చక్రవర్తి తల ఊపాడు. మనిషి లావుగా ఉన్నాడు. చిన్నవాడు. పాతికేళ్ళకి మించి ఉండవు. బి.ఏ పాసయ్యాడు.

"నాకు ఫాదర్, మదర్ లేరు. ప్రస్తుతం నేను ఒక్కణ్ణి ఓ గదిలో ఉంటున్నాను" అన్నాడు సిగరెట్ వెలిగించి. చక్రవర్తికి సిగరెట్ ఇస్తే వద్దన్నాడు.

"ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నిస్తున్నారా?" అడిగాడు చక్రవర్తి.

"అబ్బే! ఏదీ నేను డిగ్రీ తీసుకుని రెండేళ్ళేగా అయింది. ఇంకా లైఫ్ ఎంజాయ్ చెయ్యాలని ఉంది"

"ఆస్తి ఉందా? " అడిగాడు చక్రవర్తి.

"అదేం లేదండీ! మా నాన్న ఇన్సూరెన్స్ డబ్బువచ్చింది. దానితో ఇన్నాళ్ళూ గడిపాను. ఇప్పుడు ఆ డబ్బు అయిపోయింది" అని మీనాక్షిని పరీక్షగా చూసి

"మీరు డిగ్రీ తీసుకున్నారా?" అడిగాడు.

మీనాక్షి తల ఊపింది.

"షార్ట్‌హాండ్, టైప్ రైటింగ్ కూడా నేర్చుకున్నారా?"

"అవును."

"వాటిలో పరీక్షలు పాసయ్యారా?"

"ఇంకా రిజల్ట్సు రాలేదు. పరీక్షకి వెళ్ళాను."

"గుడ్ అయితే వెంటనే మీకు ఉద్యోగం దొరుకుతుంది. ఆడవాళ్ళకి చాలా సులభంగా ఉద్యోగాలు దొరుకుతాయి."

"అమ్మాయి ఉద్యోగం చెయ్యడం మీకు అభ్యంతరం లేదన్నమాట!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీరు?" అడిగింది మీనాక్షి.

"నేను ఇంకా కొన్నాళ్ళపాటు లైఫ్ ఎంజాయ్ చెయ్యాలి. ఇపుడే ఉద్యోగంలో చేరానంటే తర్వాత ఇక లైఫ్ ఏం చూస్తాను"

"ఎంతకాలం ఎంజాయ్ చెయ్యదలచుకున్నారు?"

"ఏమో? విసుగుపుట్టేంతవరకు"

"ఎంజాయ్ చెయ్యడమంటే ఏం చేస్తారు?" అడిగాడు చక్రవర్తి.

"రెండు క్లబ్బుల్లో మెంబర్‌ని బిలియర్డ్స్, చెస్, పేకాటలో రోజు క్షణంలా గడిచిపోతుంది. ఇక సీజన్ వచ్చిందా అసలు ఆ అయిదు నెలలూ చిటికలో గడిచిపోతాయి." అన్నాడు అతను ఇంకో సిగరెట్ వెలిగించి.

"సీజనా? ఏం సీజన్"

"సారీ! మీకు తెలియదుకదూ? రేస్ సీజన్. గురువారం సాయంకాలం రేస్ పుస్తకం అమ్ముతారు. అది తెస్తే మళ్ళీ ఆదివారం రాత్రి వరకూ మంచినీళ్ళు తాగడానికి కూడా వ్యవధి ఉండదు"

చక్రవర్తికి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది. "మీరు రేసెస్‌కీ, పేకాటకీ వెళుతుంటే మీ భార్య ఉద్యోగం చేసి సంపాదించి మిమ్మల్ని పోషించాలా?" అన్నాడు.

"యస్ కొంతకాలం. తప్పేముంది. తర్వాత నేను సెటిల్ అయ్యాక ముసలితనం వరకూ సంపాదించి పోషిస్తానుగా."

చక్రవర్తి లేచి నిలుచుని "ఆలోచించి మీకు ఉత్తరం రాస్తానులెండి" అన్నాడు.

"ఆల్‌రైట్ త్వరగా తేల్చుకోండి. ఇంకా రెండు మూడు సంబంధాలున్నాయి. ఏదో ఒకటి ఈ సీజన్‌లోపున నిశ్చయిస్తాను" అని వెళ్ళిపోయాడు.

మీనాక్షి విరగబడి నవ్వడం ప్రారంభించింది.

"ఎందుకు అలా నవ్వుతావు?" అడిగాడు చక్రవర్తి రోషంతో.

"అంతా ఇలాటివాళ్ళే వస్తున్నారెందుకా అని. నాలో ఏదయినా లోపమా?"

చక్రవర్తి కూడా నవ్వి "కాదమ్మా పత్రికల ద్వారా వచ్చే పెళ్ళికొడుకులు ఇలాటివాళ్ళే అనుకుంటాను. అన్ని యోగ్యతలు ఉండి, ఏ వంకా లేని కుర్రాళ్ళకి వెతుక్కుంటూ వచ్చి, పిల్లనిచ్చి వెళ్ళిపోతారు. పత్రికల ప్రకటనల ద్వారా ప్రయత్నించే యువకులకి ఇటువంటి లోపాలు ఏవో ఉంటాయి అందుకేననుకుంటాను పెళ్ళి కాకుండా ఉంటారు"

"అదే వాదన నా విషయంలోనూ వర్తిస్తుందికదూ! పత్రికల ద్వారా మొగుణ్ణి వెతుక్కోవలసి వచ్చిందంటే నాలోనూ ఏదో లోపం ఉండాలిగా?" అన్నది మీనాక్షి నవ్వుతూ.

"నీకు ఇరవై ఏళ్ళు వచ్చాయి. బి.ఏ. పాసయ్యావు. అదే లోపం."

"బి.ఏ పాసవడం లోపమా?"

"ఒక రకంగా ఇబ్బందే కనీసం బి.ఏ. అయినా పాసయిన అతను దొరకాలి. ముప్ఫయికి మించి వయస్సు ఉంటే బావుండదు. బి.ఏ పాసయిన కుర్రాళ్ళు ఎందుకు అంతకాలం పెళ్ళికాకుండా ఉంటారు?"

"మొగాళ్ళని మనమే వెతుక్కోవాలి" అన్న రూపమతి మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి మీనాక్షికి. "ఇక ఈ ప్రకటనలకి ఉత్తరాలు రాయడం మానేస్తావా?" అన్నది తండ్రితో

"మానేసి?"

"పెళ్ళి విషయం మర్చిపో. నేను ఉద్యోగం చేస్తాను."

"పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఎంతకాలం ఇలా ఉంటావు?"

"చూద్దాం - ఎప్పుడన్నా - ఎవరైనా తటస్థపడతారేమో? ఇలా పెళ్ళి పెళ్ళి అని అందరికీ ఉత్తరాలు రాస్తూ నా ఫోటోలు పంపడం నాకు బాగోలేదు."

పత్రికల ప్రకటనలవల్ల వరుడు దొరుకుతాడనే నమ్మకం పోయింది మీనాక్షికీ, చక్రవర్తికీ కూడా. నమ్మకం లేనందువల్ల 'ఊ!' అని ఊరుకున్నాడు.

❀❀❀

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Click here to share your comments on this serial